

meesteks tahtsinud saada, suurt valga laji lubada, siis käsiväes tema soavägi määratu suureks. Ta sai Kreeka keisri üle wöiti, wöttis teda wangija kui ta teda oli läsknud ära hukata, wöttis ta kõik Kreeka riigi ära ja tegi emlast keisriks. Persia kirjutas ta Persia kuningale:

„Mina olen Keisri äraavõetud, Aasia trooni peale iötunud ja kõige maailma valitsejaks saanud. Nii pea kui sa minu kirja kätte saad, saada millel seitsme aasta maks, ehet sinn täsi saab nenda käima, kui Kreeka keiseril.“

Persia kuningas sai väga vihaselks oma ministri häbemata äraandmise üle ja ruttas sõjaväega tema vastu. Suur taplus algas. Aga ka siinagi veel jäi õn paharetile truuviiks. Persia kuningas sai ärawõidetud, wangi pandud ja tema riik langes Dakianose valitsuse all. Pärast seda tegi Dakianos Aasia maal Evesuuse linna enesele pealinnaaks. Kuuskümmend ministrit toimetasid suure riigi asju; seitseada tähetundjat pidivat alati taeva tähti tähele panema ja neist enne ettekulutama; tubanded wahid siidis ja sammetis seisivad tema palee ümber.

Mõnda oli Dakianos kõige förgemia maije õnne trepi peale joudnud ja siiski ei olnud tema auuahnu veel mitte täidetud. Kõige vägivam

valitseja maa peal olla oli temale veel liig vähe; tema tahtis jumaliku aini ema alamate käest saada ja käskis igauhi, kes temale jumaliku aini ei annud, raskeste nubelda. Et mitmed seda aga aina palja sundimise pärast tegivad, seda teadis Dakianos kül. Alati partis tema äraandmist ja umbusaldust ja halkas sellepärast ema alamaid hirmjäste piinama. Mitmed leidsid hirmusat piina surma. Nii ei wöimud kana mitte enam nenda jäädva, hirmus mässantine töösi rabiva seas kuninga vastu; ehet ta kül seda valju käega püüdis maharöhuda, ei joudnud siiski. Wana sandi kune sees pögenes ta ema paleest ära, hulkuks laua ümber ja leidis wiimaks ühes pimedas koopas omale varjupaiga, kust ta aga siis välja tuli, kui nälg teda enam rahule ei jätnud. Siin oli niiuid temal aega, oma endise elu peale tagasi waadata, aga wöimata, oma surjust heaks teha, sest juba mõne kuu pärast leiti teda ja veeti kõie etsas läbi linna uulitsate. „Waatake, siin on jumal Dakianos!“ lisendasid kõik inimesed, kes teda näginud. Teda visati kuvidega ja waevatü hiimjäste, tunni ta hingetu maha fukkus; tema keha visati metsa, kus see metjaelajatele toiduks sai. Mõnda sai kuidse tabvli ettekulutamine töeks, et see, kes selle põhjatunna